

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžz/12/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014010114
Dátum vydania rozhodnutia: 09.12.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:9014010114.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD, v právnej veci navrhovateľa: G. G., nar. XX.XX.XXXX, št. príslušník K., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh navrhovateľa **z a m i e t a** .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

I.

Skutkový stav tvrdeného zásahu

Návrhom zo dňa 07.10.2014 sa navrhovateľ domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy spočívajúcim v tom, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „UPZC“) bez zbytočného odkladu navrhovateľa neprepustil napriek tomu, že zanikol účel jeho zaistenia. Navrhovateľ sa domáhal práva na periodickú kontrolu dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia. Tvrdil, že jeho zaistenie nebolo efektívne a účelné z dôvodu, že vyhostenie do Sýrie nie je realizovateľné a že medzinárodné záväzky Slovenskej republiky neumožňujú realizovať trest vyhostenia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012, nakoľko by bol vyhostený do krajiny, kde v súčasnosti prebieha vojenský konflikt.

Poukazoval na čl. 5 ods. 1 písm. f/, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež poukazoval na vyjadrenie Prezídia Policajného zboru č.p. PPZ-HCP-OCP1-2014/010378-004 z 30.09.2014, z obsahu ktorého vyplynulo, že v súčasnosti neboli realizované žiadne návraty štátnych príslušníkov Sýrie do ich domovskej krajiny a tiež na informácie z internetovej stránky Slovenskej informačnej služby, Ministerstva zahraničných vecí SR a Ministerstva zahraničí ČR, týkajúce sa odporúčani občanom Slovenskej republiky (ČR), zdržujúcim sa na území Sýrie, aby túto opustili,

resp. do uvedenej krajiny v danom čase nevycestovali vzhľadom na prebiehajúci ozbrojený konflikt.

II.

Vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa

Odporca vo vyjadrení vyslovil názor, že návrh bol podaný po uplynutí 30-dňovej zákonnej lehoty, navrhovateľ nevyčerpal všetky možnosti nápravy a tiež, že jeho zaistenie bolo a je účelné, preto navrhol konanie o jeho návrhu zastaviť, alternatívne návrh zamietnuť.

Odporca v prvom rade opísal okolnosti predchádzajúce zaisteniu navrhovateľa a to, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 z 11.12.2012 (právoplatným dňom 31.01.2013) uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu Okresný súd Trebišov uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a súčasne mu bol podľa § 36 písm. j/, § 38 a § 65 ods. 1 a 3 Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Pri vykonaní lustrácie cudzinca v informačných systémoch PZ, bola zistená pozitívna lustrácia INTERPOL. Následne bol dňa 15.07.2014 Krajským súdom v Košiciach vydaný príkaz na prijatie menovaného do vydávacej väzby č. Ntc/16/2014 a zároveň bol prepustený z UPZ Sečovce a umiestnený v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach (ďalej len „ÚVV a VTOS Košice“). Dňa 23.07.2014 Krajský súd v Košiciach v trestnej veci navrhovateľa pre trestný čin obchodovania s ľuďmi č. Ntc/14/2012 prikázal ÚVV a VTOS Košice, aby bol navrhovateľ prepustený z vydávacej väzby na základe zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze v znení neskorších predpisov, na slobodu.

Keďže príkazom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.07.2014 bol navrhovateľ v zmysle § 16 ods. 3, § 25 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze v znení neskorších predpisov prepustený z vydávacej väzby z ÚVV a VTOS Košice, do ktorej bol vzatý z dôvodu vydaného európskeho zatykačového rozkazu Francúzskou republikou, bol bezodkladne zaistený príslušníkmi oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice v súlade s ustanovením § 88 ods. 1 písm. b/ zákona 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z. z.“) na účel výkonu trestu vyhostenia. Na základe protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia zo dňa 14.07.2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 z 11.12.2012 bol teda navrhovateľ prepustený z ÚVV a VTOS Košice. Následne na to bol prevzatý príslušníkmi oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru k výkonu trestu vyhostenia na základe nariadeného výkonu trestu vyhostenia vydaného Krajským súdom v Košiciach dňa 31.01.2013. S poukazom na uvedené bol navrhovateľ predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len „OCP PZ Košice“) v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, ktoré vydalo dňa 23.07.2014 rozhodnutie o zaistení a umiestnení navrhovateľa v UPZC v Sečovciach na účel výkonu trestu vyhostenia navrhovateľa, pod č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-OH/2014, a to z dôvodu, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt, a teda nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia.

Odporca zdôraznil skutočnosť, že v odsudzujúcom rozsudku Okresného súdu Trebišov ani v samotnom nariadení na výkon trestu vydanom Krajským súdom v Košiciach zo dňa 31.01.2013 sa neuvádza krajina, do ktorej sa má výkon trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky uskutočniť. Poukázal na ustanovenie § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. a vyjadril názor, že analogicky k tomuto ustanoveniu aj trest vyhostenia možno vykonať do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na území členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu.

Odporca preto trval na tom, že možno vykonať trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky uložený súdom do inej krajiny ako Sýrie a toto opodstatňuje ďalšie trvanie zaistenia, teda jeho účelnosť a

efektívnosť a tým aj jeho zákonnosť.

K argumentácii navrhovateľa s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 557/2012-39 zo dňa 18.04.2013, že prípady pozbavenia osobnej slobody v zásade vyžadujú, aby bola periodicky kontrolovaná ospravedlniteľnosť ich ďalšieho trvania, odporca uviedol, že už zo samotného rozhodnutia OCP PZ Košice o zaistení navrhovateľa č.p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 zo dňa 23.07.2014 jasne vyplynulo, že už pred jeho vydaním zisťovalo OCP PZ Košice účelnosť jeho vydania, teda že bolo zisťované, či bude možné vykonať trest vyhostenia, teda či zaistenie navrhovateľa bude účelné a či navrhovateľ je vyhostiteľný. Z tohto dôvodu OCP PZ Košice požiadalo ÚPZC Sečovce, aby sa k účelnosti zaistenia navrhovateľa vyjadril. Ako vyplynulo zo spisového materiálu, ÚPZC Sečovce potvrdilo účelnosť zaistenia a to, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom domovskej krajiny.

Po doručení žiadosti navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie ÚPZC Sečovce a OCP PZ Košice vykonali viaceré úkony smerujúce k prevereniu a skúmaniu dôvodnosti a účelnosti jeho zaistenia a to konkrétne:

1. dňa 16.10.2014 ÚPZC Sečovce zaslal navrhovateľovi stanovisko k žiadosti o bezodkladné prepustenie cudzinca pod č. PPZ-HCP-SE1-106/2014 zo dňa 13.10.2014;
2. OCP PZ Košice písomnosťou č. PPZ-HCP-P06-ZVC-36-022/2014 zo dňa 24.10.2014 požiadalo Okresný súd v Trebišove o písomné vyjadrenie, či súd trvá na výkone trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky nariadeného Krajským súdom v Košiciach dňa 31.01.2014;
3. dňa 28.10.2014 OCP PZ Košice doručilo do ÚPZC Sečovce stanovisko k trvaniu účelu zaistenia cudzinca pod č.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-023/2014 zo dňa 27.10.2014;
4. 04.11.2014 ÚPZC Sečovce preveril v ÚPZC Medveďov, či bol navrhovateľovi vybavený náhradný cestovný doklad so zistením, že zastupiteľským úradom Sýrskej Arabskej republiky vo Viedni doposiaľ nebol náhradný cestovný doklad vydaný.

Odporca mal za to, že OCP PZ Košice ako aj ÚPZC Sečovce si splnili svoju povinnosť uloženú zákonom č. 404/2011 Z. z. a to skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Odporca vyjadril názor, že návrh bol podaný po uplynutí subjektívnej 30-dňovej lehoty. Podľa informácií uverejnených na internete konflikt v Sýrii vypukol už v roku 2011. Navrhovateľ je štátnym príslušníkom Sýrie a preto situácia v domovskej krajine bola navrhovateľovi veľmi dobre známa niekoľko rokov ešte pred jeho zaistením. To znamená že okamihom zaistenia dňa 23.07.2014 mu boli známe skutočnosti uvádzané v žalobnom návrhu. Subjektívna lehota 30 dní na prípadné podanie žalobného návrhu podľa § 250v O.s.p. uplynula dňom 22.08.2014, no návrh bol podaný až dňa 08.10.2014, teda po uplynutí subjektívnej lehoty na jeho podanie, ktorá je 30 dní odo dňa, kedy sa osoba dotknutá zásahom o tomto dozvedela.

Na záver odporca uviedol, že OCP PZ KE, ako aj ÚPZC Sečovce na základe právoplatného rozhodnutia OCP PZ Košice pod č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 postupovali v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z. a spôsobom neodporujúcim dotknutým článkom Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko okolnosti, ktoré existovali v čase vydania rozhodnutia o zaistení č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 zo dňa 23.07.2014 a zakladali zákonný dôvod pre jeho vydanie, sa nezmenili, trvajú na základe existencie právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a nariadeného výkonu trestu vyhostenia Krajským súdom v Košiciach zo dňa 31.01.2013.

Podanie žaloby na Najvyšší súd Slovenskej republiky a opätovné podávanie žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky vyhodnotil odporca ako účelové, s cieľom oddialiť, resp. zmariť výkon trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky, a preto by mal byť navrhovateľ aj naďalej umiestnený zo zákonných dôvodov v ÚPZC Sečovce, až do úspešnej realizácie trestu vyhostenia z územia

Slovenskej republiky.

III.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako vecne príslušný súd (§ 10 ods. 2 v spoj. s § 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) sa oboznámil s návrhom a ďalšími podaniami účastníkov a následne preskúmal pripojené listinné dôkazy v rozsahu a z dôvodov uvedených v návrhu postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“).

Aj za účelom preverenia námietok orgánu verejnej správy o nesplnení zákonných podmienok na konanie o podanom návrhu nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 v spoj. s ust. § 250v ods. 8 O.s.p.). Po zistení, že návrh nebol podaný po vyčerpaní opravných prostriedkov (§ 250v ods. 3 veta prvá O.s.p.), t.j. že bol predčasne podaný, tak tento návrh v zmysle § 250v ods. 4 posledná veta O.s.p. zamietol ako neprípustný bez meritórneho preskúmania jednotlivých argumentov navrhovateľov. Rozhodol jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dňa 9. decembra 2014 na pojednávaní, ktorého sa zúčastnil právny zástupca navrhovateľa.

Podľa § 250v ods. 1 prvá veta O.s.p. fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 2 O.s.p. orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

Podľa § 250v ods. 3 O.s.p. návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Navrhovateľ sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, ktorý mal spočívať v tom, že po zaistení nebol prepustený na slobodu napriek tomu, že jeho ďalšie zaistenie už nebolo účelné. Navrhovateľ tvrdil, že účelnosť zaistenia pominula, pretože nie je možné vyhostiť ho do krajiny pôvodu Sýrie z dôvodu, že v nej prebieha ozbrojený vojnový konflikt.

Je potrebné zdôrazniť, že zaistenie navrhovateľa vykonal príslušný orgán UPZC v Sečovciach rozhodnutím zo dňa 23.07.2014, č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-OH/2014 a to za účelom výkonu trestu vyhostenia, ktorý bol navrhovateľovi uložený právoplatným rozsudkom tuzemského súdu (treba dodať, že odporca správne konštatoval, že z rozsudku ani z rozhodnutia o zaistení nevyplývalo, že navrhovateľ bude vyhostený do krajiny jeho pôvodu).

Účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný za predpokladu, ak taký zásah alebo jeho dôsledku trvajú alebo hrozí jeho opakovanie. Súdne konanie je zárukou, že súd uložením povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy.

Nezákonný zásah však nesmie mať ani formu rozhodnutia ani základ v rozhodnutí správneho orgánu, lebo potom sa navrhovateľ musí domáhať ochrany svojich dotknutých práv prostredníctvom odlišného mechanizmu súdnej ochrany vyplývajúcej z druhej alebo tretej hlavy piatej časti O.s.p. Návrh na ochranu proti nezákonnému zásahu, nemôže byť považovaný za náhradu žaloby či opravného prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Najvyšší súd v súvislosti s podmienkou vyplývajúcou z ustanovenia § 250v ods. 3 veta prvá O.s.p. poukazuje na svoj opakovane vyslovený názor obsiahnutý, napr. v rozsudku sp. zn. 1Sžz/3/2014 zo dňa 14.10.2014: „...Najvyšší súd už viackrát vo svojej judikatúre (napríklad rozsudok sp.zn. 5 Sžz 1/2009 z 3.3.2009) zdôraznil, že základnou úlohou správneho súdu aplikujúceho ustanovenie § 250v ods. 1 O.s.p. za účelom rozhodnúť o návrhu smerujúcom proti tvrdenému zásahu orgánu verejnej správy, je preveriť, či sa navrhovateľ skutočne prostredníctvom svojho návrhu domáha súdnej ochrany proti nezákonnej aktivite verejnej správy (materiálna stránka verejnej správy) a či navrhovateľom označená verejná správa skutočne ako orgán verejnej správy takúto aktivitu vykonala (formálna stránka verejnej správy spojená s otázkou pasívnej legitímácie).

Uvedené je mimoriadne dôležité, nakoľko Občiansky súdny poriadok vzhľadom na mnohopočetnosť foriem verejnej správy vo svojej 5.časti obsahuje v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky viacero rôznych prostriedkov (mechanizmov) súdnej nápravy pochybení alebo nedostatkov verejnej správy, pričom výber konkrétneho mechanizmu je ponechaný celkom na dispozičnej vôli účastníka (m.m. aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 9/05 z 13.01.2005).

Na základe uvedeného súd konajúci v správnom súdnictve nesmie vo vzťahu k zvolenému prostriedku súdnej nápravy účastníkom zaujať žiadne iné stanovisko a hodnotenie ako iba to, či tento prostriedok bol účastníkom zvolený správne vzhľadom na ním sledovaný cieľ. Navyše ho za účelom zachovania postavenia nestranného súdneho orgánu (dominus litis) ani nesmie v konaní upozorňovať na nevhodnosť ním zvoleného prostriedku súdnej nápravy, poprípade sformulovať iný požadovaný petit.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je suplovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či vecne, funkčne alebo miestne príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok správneho práva rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Ak potom zákonodarcia v procesnom predpise pre prístup k správne súdu stanovil okrem iného ako podmienku uvedenú zásadu subsidiarity súdneho konania, tak potom, aby mohol konkrétny orgán štátnej moci poskytnúť navrhovateľovi ako dotknutej osobe právnu ochranu (za ktorú nemožno považovať úspech v konaní), musí táto osoba vyvinúť potrebnú iniciatívu predpísanú zákonnou úpravou konania pred ním. Sledovaným dôsledkom iniciatívy jednotlivca je nielen nadobudnutie vedomosti samotného orgánu verejnej správy o existencii a dĺžke trvania nespokojnosti jednotlivca, ale aj povinnosť túto situáciu v medziach svojho oprávnenia rýchlo a účinne riešiť, a tiež zápisničné zachytenie svojich úkonov v administratívnom spise (najmä § 22 Správneho poriadku), ktorý je správny súdom podľa § 250d ods. 1 v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. vyžadovaný...“.

V predmetnej veci nebolo sporným, že navrhovateľ bol zaistený na základe rozhodnutia správneho orgánu a to rozhodnutia vydaného UPZC v Sečovciach dňa 23.07.2014 pod č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-OH/2014. Navrhovateľ nevyužil iné prostriedky nápravy, ktorých využitie mu zákon ponúkol. Keďže vo veci bolo vydané rozhodnutie o zaistení, proti ktorému navrhovateľ nepodal opravný prostriedok, návrh proti nezákonnému zásahu takýto opravný prostriedok nemôže nahradiť, pretože ak bolo vo veci vydané rozhodnutie, má žaloba, resp. opravný prostriedok prednosť pred návrhom podľa § 250v O.s.p. Navrhovateľ teda nespĺnil podmienku vyplývajúcu z § 250v ods. 3 O.s.p. Ďalšími podmienkami, ktoré musia byť splnené kumulatívne, sa preto súd bližšie nezaoberal.

Na záver však Najvyšší súd považoval za potrebné dodať, že zaistenie cudzinca je viazané na účel zaistenia a ten musí byť vymedzený v rozhodnutí o zaistení. Treba tiež dodať, že v zmysle § 88 ods. 3 zákona 480/2002 Z. z. samotné podanie žiadosti o udelenie azylu a konanie o tejto žiadosti nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Navrhovateľ bol zaistený na účel výkonu trestu vyhostenia na základe právoplatného súdneho rozhodnutia a tento účel zaistenia trvá naďalej, a to aj počas konania o azyle. Pokiaľ sa navrhovateľ domnieval, že odporca nereagoval na jeho podania týkajúce sa žiadosti o jeho prepustenie zo zaistenia, mal sa domáhať konania podľa § 250t O.s.p. a na sl.

proti nečinnosti správneho orgánu.

Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia, právne závery ako aj judikatúru Najvyššieho súdu, pri vyhodnotení aktuálnosti ktorej Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nej odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol s poukazom na ustanovenie § 250v ods. 4 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov súdneho konania v prejednávanej veci rozhodol Najvyšší súd v súlade s § 250v ods. 5 O.s.p. a s prihliadnutím na subsidiárne pôsobiacu (§ 246c ods. 1 O.s.p. a čl. 2 ods. 2 ústavy) zásadu úspešnosti zakotvenú v § 146 O.s.p. Nakoľko navrhovateľ nebol úspešný a od orgánov verejnej správy sa legitímne očakáva nielen profesionálna právna tvorba individuálnych správnych aktov najmä vo forme rozhodnutí ale aj ich argumentačná obrana, preto Najvyšší súd žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Protí tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.